

ชีวิตนักศึกษาปริญญาโทยุคใหม่

ดร. ครรชิต มาลัยวงศ์

1 มกราคม 2556

นักศึกษาทุกระดับปริญญาในเวลานี้ ยังคงเรียนเหมือนอยู่ในชั้นเรียนระดับประถมหรือมัธยมเท่านั้น. เมื่อเป็นเช่นนี้ การเรียนระดับปริญญาตรี ก็เลยเท่ากับเรียนอยู่ชั้นมัธยม 7 - 10 นั่นเอง. เราไม่สามารถเรียกได้ว่าการศึกษาระดับปริญญาโทและเอกปัจจุบันนี้ยิ่งแล้วใหญ่ เพราะส่วนมาก (เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์) เรียนไปด้วยทำงานไปด้วย. กลางวันก็ทำงาน ตอนเย็นจึงค่อยเอียงกรายไปเรียน. นักศึกษาที่อยู่ใน กทม. ก็มีข้ออ้างในการเข้าเรียนล่าช้าว่าการจราจรคับคั่งและรถติดมาก (เป็นข้ออ้างมานานก่อนที่จะมีการอุดหนุนรถคันแรกแล้ว). ทั้ง ๆ ที่มาถึงมหาวิทยาลัยช้า ก็ยังอุตสาหะเสียเวลาพูดเจ๊าะแจ๊ะกับเพื่อนที่นั่งเรียนอยู่ก่อนแล้วอีกหลายนาที. ครั้นเมื่อรู้ตัวว่าอาจารย์สอนอยู่ ก็รีบเปิดแฟ้มหาตำราที่อาจารย์ใช้สอน. อนิจจา...ลืมเอามาเสียอีก. แต่...โชคดีที่มหาวิทยาลัยแจกเอกสารการสอนให้ด้วย. ตอนนี้อาจารย์สอนถึงไหนก็ไม่รู้. ช่างมันเถอะ เอาไว้ไปอ่านที่บ้านก็แล้วกัน เพราะตอนนี้เริ่มจะง่วงแล้ว. ขอบใจก่อนดีกว่า.

“เฮ้ย ตื่นได้แล้ว...อาจารย์สอนเสร็จแล้ว” เพื่อนนั่งข้าง ๆ รีบปลุก ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็เพิ่งตกใจตื่นเมื่อได้ยินเสียงจ๊อกแจ๊กของนักศึกษาอื่น ๆ ในชั้น.

“อาจารย์สั่งให้ทำอะไรหรือเปลววะ” รีบถามราวกับมีความรับผิดชอบ.

“ไม่รู้เหมือนกัน ผมก็เพิ่งตื่น แะะ แะะ”.

“ถ้างั้นก็ช่างมันเถอะ” พูดแล้วก็รีบลุกขึ้นยืน แล้วทักทายเพื่อนนักศึกษาอื่น ๆ ก่อนออกจากห้อง.

ชีวิตดำเนินไปเช่นนี้ตลอดจนกระทั่งจวนจะถึงปลายภาคซึ่งจะต้องเข้าสอบ. จำไม่ได้เลยว่าอาจารย์ให้ทำอะไรบ้าง หรือ สอนอะไรบ้าง. โชคดีจริง ๆ ที่อาจารย์บอกว่าสอบแบบเปิดตำรา เอาเอกสารต่าง ๆ เข้ามาเปิดอ่านได้. สอบแบบนี้แหละที่ถนัด เพราะเหมาะสมกับยุคสมัยที่ ผู้ใหญ่ในกระทรวงศึกษาฯ แนะนำว่า จะต้องสอนแบบให้คิด ไม่ต้องจำอะไรทั้งนั้น. ออกข้อสอบอะไรมา ก็มั่วได้ทั้งนั้น. ยิ่งไง ๆ ก็คงได้คะแนนบ้างแหละนะ.

“คุณวิทยา...นี่ผมอุดรนะ” เพื่อนคนหนึ่งโทรศัพท์มาหาเพื่อแจ้งข่าวร้าย “เมื่อวานคุณไม่ได้เข้าเรียน อาจารย์บอกว่า วันเสาร์นี้จะสอบปลายภาคแบบปิด ตำราครึ่งหนึ่ง เปิดตำราครึ่งหนึ่ง ช่วงเปิดตำราเอาโน้ตบุ๊กเข้าไปได้ด้วย แต่ห้ามเปิดอินเทอร์เน็ต.”

“อย่างนี้ก็แยสิ” ตกใจขึ้นมาทันทีราวกับถูกฟ้าผ่า “แล้วอาจารย์บอกว่าจะออกข้อสอบตรงไหนบ้างไหม”

“อาจารย์บอกว่าอยู่ในเรื่องที่สอนมานี้แหละ”

“งั้นก็คงต้องอ่านชิตที่อาจารย์แจกหน่อยแล้ว คุณพอจะว่างมาตัวกันหน่อยไหม” แบบนี้ต้องหาเพื่อนช่วยเสียแล้ว. จวนเจียนเวลาสอบเสียด้วยสิ.

ถึงวันสอบ อาจารย์แจกข้อสอบแบบปิดตำราก่อน พอเห็นข้อสอบก็เกือบตกเก้าอี้ “ให้สรุปเนื้อหาของตำราที่อาจารย์สั่งให้ดาวนโหลดมาทั้งสองเล่มว่ากล่าวถึงอะไรและแตกต่างกันตรงไหนบ้าง”. แย่แล้วสิ. ได้ยินเหมือนกันว่า อาจารย์สั่งให้ดาวนโหลดหนังสือฟรีมาอ่าน แต่มันเป็นหนังสืออะไรก็ไม่รู้. ได้เรากียังจนไม่ได้ดาวนโหลดมาอ่าน แล้วจะไปบอกความแตกต่างได้อย่างไร.

ลองดูข้อสองบ้าง....”ให้อธิบายทฤษฎีที่นำเสนอในหนังสือเล่มแรก”. ช่วยจริง ๆ ก็ไม่ได้อ่านแล้วจะไปจำได้อย่างไรกัน. อย่างนี้ก็ไม่ต้องเขียนอะไรส่งแล้ว รอไปทำข้อสอบแบบเปิดตำราดีกว่า.

ยิ้มเหี้ย ๆ ให้อาจารย์คุมสอบ ขณะส่งสมุดตอบที่ว่างเปล่า ยกเว้นชื่อและรหัสที่บนปกสมุด. อีกสักครู่ออาจารย์ก็ส่งข้อสอบแบบเปิดตำรามาให้. ก้มลงหยิบเอกสารที่อาจารย์แจก และ สำเนาที่ขอยืมมาสำคัญ ๆ ในตำรามาจากเพื่อน เมื่อตอนต้นสัปดาห์ จากนั้นก็หยิบโน้ตบุ๊กขึ้นมาเปิด. พอพร้อมแล้ว ก็ขยับแขนขยับตัวสักหน่อย คราวนี้จะเขียนให้มันส์เชียว.

ข้อสอบแบบเปิดตำราข้อแรก “ให้อธิบายการใช้ซอฟต์แวร์ที่อาจารย์สั่งให้ดาวนโหลดเมื่อช่วงต้นภาคเรียน”. เฮ้ย...อะไรกันเนี่ย. ซอฟต์แวร์อะไรกัน ไม่เห็นมีใครบอกเราเลย. เหลียวหน้าไปมองอุดรที่นั่งอยู่ใกล้ ๆ พร้อมกับขมวดคิ้ว ยกโหล่งทำนองเป็นคำถามว่ามันอะไรกัน. อุดรยกโหล่งตอบ เพราะยังงีบอกอะไรให้ไม่ได้อยู่แล้ว.

ช่างมัน..ลองดูอีกข้อก็ได้... “ให้อธิบายว่า นักศึกษามีส่วนทำอะไรบ้างในโครงการที่มอบหมายให้นักศึกษาทำเป็นกลุ่ม ให้ระบุรายละเอียดพร้อมทั้งผลที่ได้รับ”. ช่วยอีกแล้ว โครงการนี้ เจ้าอุดรมันรับไปทำทั้งหมดเลย. เรายังไม่รู้เลยว่าโครงการนี้มันชื่ออะไร.

ดูข้อที่สามก็แล้วกัน...”ตามตัวอย่างเรื่องบริษัท xyz ที่อธิบายในชั้น ให้อธิบายว่า บริษัทได้กำหนดยุทธศาสตร์อะไรบ้าง และ นำไปกำหนดวิธีการดำเนินการอย่างไร”. ไข่แล้ว...เรื่องยุทธศาสตร์นี้อยู่ในเล็กเซอร์ที่ 10 แน่ ๆ เดี่ยวขอเปิดดูเอกสารการสอนก่อน. จริง ๆ ด้วย มีตัวอย่างยุทธศาสตร์ให้ดูหลายแบบ. แต่..เอ๊ะ.. ไม่เห็นมีบริษัท xyz เลย อาจารย์สอนตอนไหนหว่า... รีบเปิดเอกสารและสำเนาที่ถ่ายมาด้วยความร้อนรน ทำเอาโน้ตบุ๊กตกลงไปบนพื้นเสียงดังโครม. เพื่อนนักศึกษาทั้งชั้นหันหน้ามามองเป็นแถว. อาจารย์ผู้คุมสอบ รีบเดินเข้ามาดูและถามว่าเป็นอะไรไหม.

“ไม่เป็นไรครับ...” ตอบไปอย่างนั้นเอง แต่ไม่รู้ว่าโน้ตบุ๊กจะเสียหรือเปล่าเท่าที่ดู จอก็ยังไม่แตก. เอื้อมมือไปปิดฝาโน้ตบุ๊ก แล้วก็วางไว้บนพื้น เพราะคงไม่จำเป็นต้องใช้อีกแล้ว. รีบพลิกดูเอกสารเพื่อหาบริษัท xyz ใหม่. แต่ก็ไม่พบ. สงสัยอาจารย์จะพูดตอนเรากำลังหลับในชั้นแหง ๆ เลย.

ไม่รู้จะเขียนคำตอบอย่างไรแล้ว. เดี่ยวคำนวณ GPA ก่อน ถ้าวิชานี้ได้ D ก็คงตกแน่. ช่างมันเถอะ เราไปเตรียมใบสมัครเข้ามาใหม่ก็แล้วกัน. ที่นี้เขายินดีรับโอนวิชาที่เคยเรียนแล้วทั้งหมดด้วย. ดูอย่าง อุดร สิ. รายนั้นสมัครเข้ามาเรียนใหม่สามครั้งแล้ว. แต่คราวนี้คงจะสอบผ่านฉลุย มีนำถึงอาสาทำโครงการคนเดียว.

เมื่ออาจารย์คุมสอบเดินมาเก็บสมุดคำตอบ ก็เลยถามด้วยเสียงกระซิบ.
“อาจารย์ครับ เขาจะเปิดรับสมัครเรียนเมื่อไรครับ”

“ตอนนี้ก็เปิดอยู่แล้ว คุณรีบไปสมัครได้เลย” นั่นคือคำตอบ ซึ่งคงจะตอบคนอื่น ๆ ในห้องสอบมาหลายหนแล้วเหมือนกัน.

